

»Gamla Marianna«

Dette skal ikke være en ophøjet, højtidsstemt beskrivelse af et kunstnerisk, meget kulturelt menneske - hvilket Marianna også var, men en hyldest til en anden side af Marianna Matras; nemlig den elskelige, gæstfrie og ungpigeagtigt glade lille kone, som gav så meget og i min og børnenes erindring altid vil stå som en af de mest givende og lysende livsstjerner.

Torsdag morgen døde Marianna - 91 år gammel. Nogle smerter i brystet, og kort efter var det slut. Tragisk var det ikke, vil mange sige - og da slet ikke Marianna.

Med hænderne på sin ydertrappes gelænder stod Marianna den frostdybe, søndag aften forrige uge og fniste atter en gang hjerteligt på sin karakteristiske, umiddelbare og søde måde. Hendes morsskab gjaldt vores to drenge - Tróndur og Grímur på 7 og 8 år, der forsøgte at lege glidebane på de isglatte trapper. Morsskaben var ligeså meget på hendes side som på deres, og det sidste billede, jeg har af Marianna, inden vi drejede om hushjørnet, var denne ungpigeagtigt glade latter og vinkene, som Marianna hver gang vi forlod hende efter et besøg fortsatte med, lige til vi var helt ude af hendes synsfelt.

Denne evne til at more sig over - og med børnene, var en af de mest rørende og elskelige træk ved Marianna. Altid hørte hendes karakteristiske fnis, når drengene styrtede ind i hendes køkken og åbnede det nederste skab for at hive alle kagedåserne frem og se, hvilke kager Marianna nu havde på lager. Belasset med kager og dåser - og Marianna helt klare velsignelse, der trodsede mine protester - gik drengene herefter hen og fordelte byttet i de fine kobberfæde på kamferkisten i den varme stue, hvor Mariannas kulturelle, kreative og hyggelige ånd strålede så meget, at den nåede ud i hver en krog. Stærkest og uudsletteligt i erindringen vil altid stå denne stue, hvor Marianna selv sad i sin stribede gamle sofa ved vinduet omgivet af et væld af aviser, tidsskrifter og bøger, samt katten, der lå i den varme vindueskarm over radiatoren og var sky i ligeså høj grad, som Marianna var gæstfri. Time efter time kunne Marianna og Høgni sidde på deres faste pladser i denne stue, og tale på en speciel fortrolig måde, som var helt unik for de to, og som de havde udviklet efter næsten 50 års bekendtskab. Og selvom Marianna til det sidste var fuldstændig klar og levende interesseret i bøger og kultur, og altid indledte samtalen med at fortælle om den sidste bog, hun havde læst eller den sidste film, hun havde set i fjernsynet, røg dialogen herefter hurtigt over på de

faste emner: nemlig om folk, slægt og episoder. Næsten rituelt skete dette efter at børnene havde fået noget godt - en overgang særlig vaffer med syltetøj og altid saft i de gennemsigtige kopper, og aldrig har vi været på besøg hos Marianna, uden hun har gjort sig nogle betragtninger om, hvorvidt drengene var kommet til at ligne hinanden mere eller ej. Fra de var spæde har Marianna været en kær del af deres liv. Hun var med ved begges barnedåb og vil i drengenes bevidsthed altid komme til at stå som en af hædersgæsterne ved deres fødselsdage, som hun deltog i bortset fra det seneste år. Efter hvert besøg bad hun os altid snart komme igen, og ind imellem kunne hun finde på at ringe efter os for at meddele, at hun havde bagt pandekager og ønskede at se, hvor store drengene nu var blevet, ligesom hun en enkelt gang kunne udtrykke sin fortørrelse over, at den yngste, der er født på samme dag, som hendes afdøde mand Christian, ikke fik hans navn.

I Mariannas stue, hvor vi nød gæstfriheden og den oprigtige interesse for os, stod også to uforglemmelige ting: Nemlig gyngestolene og de mange flasker med Mariannas strikkede omslag. Når drengene var blevet mætte af at sidde øverst på stigen i kontoret med de mange bøger, kastede de sig igen til Mariannas store fornøjelse over gyngestolene. Og herefter kunne de i timevis lege med flaskerne i alle mulige størrelser, der behørigt blev inddelt i familier og klædt af og på i det uendelige.

Udpræget morede det også Marianna, når hun fik at vide, at drengene ligefrem pralede med, at de kendte en meget, meget gammel kone. Mariannas latter blev dog mere alvorlig, når jeg samtidig halvt i spøg - men også i dyb alvor og håbefuldt meddelte hende, at hun uden tvivl gik hen og blev en såkaldt »longliver« - en af dem, der bliver over 100 år.

»Nei«, sagde hun og gyste. Og selvom vi adskillige gange meddelte Marianna, at vi ikke ville af med hende nu, så pointerede hun klart, at hun ønskede at få fred. Ved vores sidste besøg forrige søndag bekendtgjorde Marianna på sin særpregede, usentimentale måde, at hun havde oplevet så mange juleaftener, og ikke ønskede at opleve endnu en.

Det elskelige menneske, der med sin oprigtige varme og unikke hjem har givet os uforglemmelige timer på mange, mørke søndage, har fået sit ønske opfyldt. Tilbage sidder vi og savner hende dybt, og midt i vores sorg vil vi samtidig forsøge at glæde os over, at Marianna fik den fred, hun nu så inderligt ønskede.

Hoyvík 12/12-1997
Randi

LAMPUBÚÐIN

348,-

598,-

Prísur við skermi og messingkanti

LAMPUBÚÐIN

Dr. Jakobsensgøta 9 • Tlf. 17303

